

det staa der ikke. — Saa kommer der en Indskudsætning ind, som jeg tilstaa ganske forvirrer mine Begreber; det er Ordene: „eller udreder Erstatning for det ham ved Misligholdelsen paaførte Formuetab“. Jeg har af Forhandlingerne i det andet Ting set, at derved sigtes navnlig til det Tilfælde, at Tingen har tabt betydelig i Værdi. Saa siger man, at Sælgeren skal have Erstatning for den Forringelse i Værdien, Tingen har lidt. Men jeg tror, at det hele er en Misforstaaelse. Man maa huske paa, hvorledes Situationen er. Forudsættes det, at Køberen kommer og forlanger denne mishandlede og forringede Ting tilbage og vil betale hele Restløbssummen, som maa siges at være fuldt Æquivalent for Tingen i dens oprindelige Tilstand, da Handelen fandt Sted, saa forstaa jeg ikke, hvad det er for et Tab, Sælgeren har lidt, og hvorfor han skal have Erstatning. Derimod kan jeg forstaa, at der kan opstaa Vanskelighed, hvis der er betalt forholdsvis saa Afdrag, og Tingen er mishandlet eller spoleret, saa kan Sælgeren sige: Jeg kan ikke vedblive at lade Dig beholde Tingen, saa ødelægger Du den blot yderligere, og jeg har ikke den Sikkerhed, som jeg havde fra Begyndelsen af, fordi Du har forringet Tingens Værdi! — Men jeg tror, at hele Spørgsmaalet er ganske upraktisk, thi hvis Tingen virkelig er væsentlig forringet, vilde det jo ikke falde Køberen ind at reklamere Tingen og forpligte sig til at betale de resterende Afdrag, medmindre det er ganske saa Afdrag, der rester, eller naar at Tingen er af tilstrækkelig Værdi. Jeg tror, man meget godt kunde stryge de Ord, der staa: „eller udreder Erstatning for det ham ved Misligholdelsen paaførte Formuetab“, idet Sælgeren, hvis han har Krav paa Erstatning, kan gøre det gældende paa anden Maade. Derved bliver Forholdet meget simpelt, saaledes, at naar Sælgeren her tager sin Ting tilbage, kan Køberen inden 3 Maanedes komme med de forsaldne Afdrag og sige: Vær saa god, her er alt, hvad jeg skylder med Omkostningerne oven i Købet, maa jeg saa saa Tingen tilbage. Derved opnaar han det store Gode, at han kan redde den Værdi, han har lagt i Tingen ved de tidligere resterende Udbetalinger, og naar det stiller sig saa simpelt, nærer jeg heller ingen Betæneligheder ved det, som den ærede sidste Taler fremdrog, at det var noget aparte at lade Fogeden afgøre saadanne Spørgsmaal. Jeg mener naturligvis, at hvis man paabyrder Fogeden en Burdering af Tabet og den Slags Ting, saa kommer man ind paa noget usædvanligt, men naar det hele blot bestaar i,

at Fogeden skal undersøge og afgøre, hvor mange Afdrag der skyldes, og om det er gjort Tilbud om disse Afdrag og hvor mange Omkostninger det kan antages, Sælgeren har haft for at komme i Besiddelse af Tingen, nogle Transportomkostninger og slikt, saa er Opgaven ikke større, end at Fogeden meget vel kan overkomme den. — Det er altsaa egentlig Hovedpunktet, hvor der er stet Forandring i det andet Ting, og der tror jeg, at det er lykkedes det andet Ting at finde en Udvej og en Forholdsregel, som maaske ikke i saa fuldt Omfang beskytter disse Smaafolk som Regeringsforslaget, men som paa den anden Side er fri for alle de Ulemper, som klæbe derved.

Jeg synes, at det er noget overdrevent, naar den ærede sidste Taler sagde, at Lovforslaget er et helt nyt Forslag, thi bortset fra dette, er det i Virkeligheden altsammen Bestemmelser, der fandtes i Regeringsforslagene i Fjor og i Aar, men det skal jeg ikke i Enkeltighederne gennemgaa. Der er gjort en Del Forandringer i § 2, men jeg synes, at det ubetinget er Forbedringer. — Derimod erkender jeg, at den § 4 i Lovforslaget, som den ærede sidste Taler dvælede en Del ved, og som handler om Salg til umyndige, kan jeg lige saa lidt som den ærede sidste Taler gaa med til, ja jeg vil endogaa sige, at den forekommer mig at være et fuldstændigt juridisk Monstrum. Foruden det, den ærede sidste Taler fremhævede, skal jeg gøre opmærksom paa, at Meningen med den maa vist være den, at naar Sælgeren ikke iagttager det, der er omtalt i § 4, ikke sørger for, at der er oprettet en skriftlig Kontrakt, hvoraf et understrevet Eksemplar overleveres Køberen, ikke sørger for, at der betales kontant ved Handelens Indgaaelse eller Tingens Ublevering mindst en Fjerdedel, ikke sørger for, at der i Kontrakten udtrykkelig staa, hvorvidt Køberen har Lov til at disponere over Tingen eller ikke, naar altsaa disse Punkter, som delvis ere Formalia, tilføjedes af Sælgeren, saaledes at han f. Eks. i Stedet for at forlange en Fjerdedel betalt kontant, nøjes med en Femtedel, saa skal der — det maa vist være Meningen — indtræde den mærkværdige Virkning, at saa gaar Gjendomsretten over Tingen, som hidtil har været hos Sælgeren, og som Sælgeren udtrykkelig har forbeholdt sig, tabt for ham. Det staa der med rene Ord. Naar man saa spørger, hvor gaar den da hen? Ja, saa er det vel ogsaa klart, at Meningen er den at den skal gaa over til den umyndige, thi den skal vel ikke gaa til det offentlige eller Staten. Altsaa den umyndige, som ikke har den mindste Ret til